

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ДЛЯ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ

Сизикова В.С.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

На тлі сучасних трансформаційних процесів ще гостріше постає питання реформування системи соціального захисту населення, і, як наслідок, вирішення проблем підвищення якості професійної підготовки кадрів для соціальної сфери.

Сьогодні для того, щоб бути соціальним працівником, недостатньо мати добре ставлення до людей, необхідно володіти професійними компетенціями, тому що допомагати необхідно вміти, а не лише прагнути до цього; допомога повинна надаватися професійно, а не лише за покликом серця, і лише за таких умов вона може бути ефективною. Зазначені пріоритети закладено у компетентністному підході. ВНЗ як соціокультурний інститут, реалізуючи дану освітню концепцію, покликаний впроваджувати та використовувати нові педагогічні технології, орієнтовані на варіативність, суб'єктність, творчу індивідуальність, особистісний потенціал майбутніх фахівців, що максимально готові до практичної діяльності.

Вирішення проблеми підготовки випускника-професіонала можливе лише за спрямованості навчальної програми навчального закладу на використання потенціалу навчальних дисциплін та усіх видів практики, навчально-дослідної роботи та суспільної діяльності на формування професійно компетентної особистості та діяльності майбутнього спеціаліста.

Задля досягнення поставленої мети, необхідно враховувати модель соціального працівника, що здійснює професійну діяльність в умовах перехідного періоду українського суспільства, що включає у себе сукупність компонентів професійної компетентності:

- спеціальна компетентність – готовність до реалізації системи наукових та практичних знань, умінь та навичок із соціальної роботи;
- соціальна компетентність – готовність до професійної діяльності у відповідності до специфіки оточення клієнта, здатність до позитивного впливу на гармонізацію відносин у соціумі;
- особистісна компетентність – готовність до професійної діяльності у якості суб'єкту соціальної діяльності та професійно-особистісного розвитку.

Необхідно зазначити, що сучасна ситуація вимагає подолання традиційного погляду на професійну освіту як на систему, орієнтовану головним чином на розвиток у студентів здібностей до певної сфери праці. Сучасна вища школа повинна уникати акцентів на професійну підготовку у протизагальнокультурному розвитку. Метою реформування професійної підготовки конкурентоспроможних соціальних працівників є підвищення рівня професійної мотивації та відповідальності, а також пом'якшення регламентації діяльності студентів, так як жорстка регламентація породжує пасивність випускників.